

personer, tjenestemænd eller politikere, og hvadenten forbrydelsen er begået på religiøst, racemæssigt, politisk eller andet grundlag.

Plenarforsamlingen opfordrede medlemsstaterne til at vedtage de nødvendige lovbestemmelser og organisere internationalt samarbejde for at forhindre og straffe folkedrab.

Med udgangspunkt i denne vedtagelse blev der derefter indenfor De Forenede Nationers rammer og under medvirken af det økonomiske og sociale råd, generalsekretariatet og særlig tilkaldte eksperter udarbejdet forskellige udkast til en konvention om forebyggelse af og straf for folkedrab, og disse udkast blev gjort til genstand for indgående drøftelse såvel i det økonomiske og sociale råd som i plenarforsamlingen, ligesom medlemsstaternes regeringer under udarbejdelsen fik lejlighed til at udtale sig om udkastene.

Som resultat af disse overvejelser og forhandlinger vedtog plenarforsamlingen den 9. december 1948 enstemmigt en konvention om forebyggelse af og straf for folkedrab. Konventionen blev den 28. september 1949 undertegnet på Danmarks vegne af den faste delegerede ved De Forenede Nationer og senere forelagt rigsdagen til godkendelse.

Angående konventionens væsentligste bestemmelser skal anføres følgende:

I *art. I* fastslås som konventionens hovedprincip, at folkedrab, hvadenten det begås i fredstid eller under krig, er en international forbrydelse, som parterne påtager sig at forhindre og straffe.

Under forhandlingerne har man været inde på overvejelser om at kæde arbejdet med konventionens udarbejdelse sammen med en kodifikation af principperne i Nürnbergdomstolens statut, idet det heri fastlagte begreb „forbrydelser mod menneskeheden“ omfatter ligeartede forhold. Imidlertid var det efter den nævnte statut en betingelse for strafbarheden af disse forhold, at de var begået i forbindelse med forbrydelser mod freden eller egentlige krigsforbrydelser.

Den 21. november 1947 vedtog plenarforsamlingen at anmode det økonomiske og sociale råd om at fortsætte over-